

Sygn. akt V KK 129/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 sierpnia 2015 r.,
sprawy **A. D.**
skazanego z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt IV Ka 600/14
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód
w Szczecinie
z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt IV K 92/09,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 18 grudnia 2013 r. A. D. skazany został za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 10 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego podnosząc zarzuty: 1) błędu w ustaleniach faktycznych; 2) obrazy prawa procesowego – art. 5 § 2, art. 7 i

art. 201 k.p.k. Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 17 września 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

W kasacji od powyższego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego: 1) art. 201 k.p.k., 2) art. 410 k.p.k., 3) art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k., 4) art. 7 k.p.k., 5) art. 5 § 2 k.k.; i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Porównanie treści zarzutów apelacyjnych i kasacyjnych prowadzi do wniosku, że autor kasacji pod pozorem rażącego naruszenia prawa procesowego przenosi na grunt postępowania kasacyjnego zarzuty zawarte wcześniej w apelacji, konstruując je w taki sposób, by ominąć zakaz kwestionowania ustaleń faktycznych.

Skarga kasacyjna w istocie ogranicza się do powtórzenia stanowiska prezentowanego w postępowaniu odwoławczym, tym samym zmierza do kolejnego zakwestionowania dokonanej przez sąd pierwszej instancji – i w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli apelacyjnej przez sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Wbrew twierdzeniom kasacji Sąd Okręgowy w Szczecinie nie dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., ponieważ w uzasadnieniu wyroku odniósł się wyczerpująco do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, w szczególności do zarzutu obrazy art. 201 k.p.k. Uzasadnienie to merytorycznie jest trafne, odnosi się do zarzutów apelacji w takim zakresie, w jakim zostały one postawione, brak zatem podstaw do przyjęcia, aby środek odwoławczy został rozpoznany nierzetelnie, a tym samym doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., i to w stopniu rażącym. Wbrew sugestiom autora kasacji nie można utożsamiać faktu niepodzielenia zasadności podniesionych w apelacji zarzutów z rażącym naruszeniem wskazanych w kasacji przepisów prawa procesowego.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko prokuratora przedstawione w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

I.n